

Bornse Courant

Noaberschap en vierende mensen

In de afgelopen dagen hebben we veel mogen vieren, Carnaval. In die dagen zetten velen een masker op. En nu, in de veertigdagenperiode, mogen we onze maskers even afnemen om ons te bezinnen.

Graag zou ik met u bij het woord 'vieren' stil willen staan. Vieren, een woord met zes letters. Als je het woord tot je neemt, het uitspreekt, en het woord enkele dagen opneemt in je geest, dan kan het woord vieren, meer en meer een bepaalde betekenis krijgen. Het heeft bij mij wel zo gewerkt in de afgelopen periode bij het schrijven van dit artikel. Misschien heeft mijn denken over dit woord, het verwerken in mijn geest, wel te maken met mijn pastor zijn.

Als je op internet kijkt naar definities en betekenissen van het woord vieren kom je verschillende uitingen tegen. Bij één van de vele betekenissen zou ik stil bij willen staan. De betekenis van; 'het verminderen van kracht aan een touw', 'de lengte van een touw of kabel waaraan iets vastzit langer maken'. Ik heb daar zo mijn beelden bij wanneer we het vieren van een touw, kunnen weerleggen in een mensenleven. Maar ook, de verhalen van mensen bij wie het touw vast zit, geen beweging in te krijgen, waar het touw vastgeklampt is in het leven van het moment.

In de afgelopen jaren heb ik vele mensen mogen ontmoeten die in hun leven niet konden vieren. Die het 'touw' van hun 'zijn' niet konden vinden, om de adem te ervaren op dat moment in hun leven waarin ze zich bevonden. Misschien heb je zelf z'n periode ervaren of bevindt je je er nog midden in. Het zijn van die momenten in je leven, dat je het liefst de andere kant op wilt kijken, om het niet te ondergaan. Maar vaak heb je geen keuze in verschillende omstandigheden waarover we zelf geen zeggenschap hebben.

We kunnen echter wel kiezen, niet zozeer onze levensomstandigheden, maar wel de wijze waarop we op die omstandigheden reageren. Het is de moeite waard ons af te vragen hoe we ons vermogen om de vreugde te kiezen, kunnen ontwikkelen. Misschien zouden we aan het einde van de dag even kunnen stilstaan en besluiten dat, wat er ook gebeurd is, we ons deze dag toch willen herinneren als een dag om dankbaar voor te zijn.

Maar waar blijft dan de 'adem', het 'vierende touw' als je levensomstandigheden, omstandigheden zijn waarbij er geestelijke of financiële nood is in het leven? Dan mag ik hopen dat er in onze (geloofsgemeenschappen, dorpskernen, Noaberschap plaats vindt. Noaberschap vanuit christelijke perspectief; Want ik had honger, en je hebt mij te eten gegeven. Ik had dorst, en je hebt mij te drinken gegeven. Ik was naakt en je hebt mij gekleed. Ik was vreemdeling en je hebt mij onderdak geboden. Ik was gevangen en je hebt mij bezocht.

Door deze werken van Barmhartigheid te doen in onze samenleving, kunnen wij mensen nabij zijn en blijven die in hun persoonlijke en menselijke waardigheid zijn aangetast. Kunnen wij mensen nabij zijn die even niet 'het vierende touw' in hun leven zelf kunnen vinden. Eigenlijk mogen we zeggen vanuit ons christelijk perspectief; dat we in de barmhartigheid mogen ervaren wat de Liefde van God inhoudt en hoe we die zelf een gezicht, een hart en handen en voeten mogen geven.

Noaberschap vanuit onze Bron, vanuit de kerk, in onze samenleving. Het goede doen, zichtbaar durven zijn, en laten zien wat wij als kerken te bieden hebben aan onze medemensen.

Ga zou ik zeggen, en doe als Hij, zo kunnen wij samen, vierende mensen worden, voor onszelf en voor de (A)nder.   Pastor Ria Doornbusch   <https://www.facebook.com/ria.doornbusch>